

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาระดับความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทย ในด้านการเขียน การใช้คำ สำนวน และในด้านการลำดับคำ และความ ของนิสิตศึกษามหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2517 ศึกษาว่า นิสิตนักศึกษาที่เรียนจบ ม.ศ. 5 แผนกศิลปะ และ นิสิตนักศึกษาที่เรียนจบ ม.ศ. 5 แผนกวิทยาศาสตร์ มีความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยแตกต่างกันหรือไม่ และความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยในด้านการเขียน การใช้คำ สำนวน และในด้านการลำดับคำและความ ของนิสิตนักศึกษามีความสัมพันธ์กันหรือไม่ รวมทั้งศึกษาว่า นิสิตนักศึกษาตอบแบบทดสอบ เนื้อหาคำนึงใดมากที่สุด

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรในการวิจัยนี้คือ นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปีการศึกษา 2517 ของมหาวิทยาลัย 4 แห่ง ในส่วนกลาง จำนวน 272 คน เป็นนิสิตนักศึกษาที่เรียนจบชั้น ม.ศ. 5 แผนกศิลปะ จำนวน 136 คน และจบชั้น ม.ศ. 5 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 136 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทย 1 ฉบับ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ตามเนื้อหา คือ ตอนที่ 1 เป็นแบบทดสอบด้านการเขียน การใช้คำและสำนวน ตอนที่ 2 เป็นแบบทดสอบด้านการลำดับคำและลำดับความ เนื้อหาความรู้ของแบบทดสอบทั้งสองตอนเป็น เนื้อหาความรู้หลักภาษาไทยในระดับที่ไม่สูงกว่า ม.ศ. 5 แบบทดสอบนี้เป็นแบบทดสอบแบบเลือกตอบ (multiple choice) มีจำนวนข้อคำถามตอนละ 35 ข้อ รวมทั้งหมด 70 ข้อ ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยนำคะแนน

ที่ได้จากแบบทดสอบทั้งสองตอนมาหาค่าอำนาจจำแนกและระดับความยาก เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ ต่อจากนั้นได้คำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ของแบบทดสอบหาระดับความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยของนิสิตนักศึกษา โดยคำนวณหาค่าเฉลี่ย เปรียบเทียบความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยของนิสิตนักศึกษาที่จบ ม.ศ. 5 แผนกศิลปะ และนิสิตนักศึกษาที่จบ ม.ศ. 5 แผนกวิทยาศาสตร์ โดยการทดสอบค่า z ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่นิสิตนักศึกษาได้จากการตอบแบบทดสอบตอนที่ 1 และคะแนนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบตอนที่ 2 โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้คำนวณหาร้อยละของจำนวนนิสิตนักศึกษาที่ตอบแบบทดสอบแต่ละข้อถูกและผิด เพื่อศึกษานิสิตนักศึกษาตอบแบบทดสอบเนื้อหาใดผิดมาก

สรุปผลการวิจัย

1. ค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือได้ ของแบบทดสอบทั้งสองตอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เท่ากับ .6978
2. คะแนนความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทย ของนิสิตนักศึกษา ปรากฏดังนี้
 - 2.1 แบบทดสอบตอนที่ 1 (ด้านการเขียน การใช้คำ และสำนวน) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.60 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 4.02
 - 2.2 แบบทดสอบตอนที่ 2 (ด้านการลำดับคำและความ) มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 20.18 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 4.60
 - 2.3 แบบทดสอบรวมทั้งสองตอน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 39.80 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 7.42
 - 2.4 แบบทดสอบรวมทั้งสองตอน เฉพาะกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่จบ ม.ศ. 5 แผนกศิลปะ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 40.31 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 7.61
 - 2.5 แบบทดสอบรวมทั้งสองตอน เฉพาะกลุ่มนิสิตนักศึกษาที่จบ ม.ศ. 5 แผนกวิทยาศาสตร์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 39.25 และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็น 7.18

3. นิสิตนักศึกษาที่จบ ม.ศ. 5 แผนกศิลปะ และนิสิตนักศึกษาที่จบ ม.ศ. 5 แผนกวิทยาศาสตร์ มีความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยด้าน การเขียน การใช้คำ ส่วนวน คำ การลำดับคำและความ และรวมทั้งสองด้าน ไม่แตกต่างกัน

4. คะแนนความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทย ด้านการเขียน การใช้คำ ส่วนวน และ คำ การลำดับคำและความ ของนิสิตนักศึกษาที่มีความสัมพันธ์กัน ทั้งเมื่อรวมแผนกและแยก แผนก สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ในระดับกลาง (.30 - .70) มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

5. ข้อสอบที่มีจำนวนนิสิตนักศึกษาตอบถูกต่ำกว่าร้อยละ 60 ในแบบทดสอบตอนที่ 1 เป็นคำถามที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ การเขียนให้ถูกต้อง ได้แก่การประวิสรรชนีย์ การใช้ ใ อัย ตัวกรันต์ การใช้ ร ฦ น การเขียนคำที่มาจากภาษาต่างประเทศ ความรู้ เกี่ยวกับความหมายของคำ ความแตกต่างระหว่างภาษาเขียนและภาษาพูด การใช้เครื่องหมายในการเขียน ความรู้เกี่ยวกับสำนวนไทย ราชศัพท์ และการใช้คำ ส่วนวน ให้ ถูกต้องตามความหมายและที่ใช้ ส่วนในแบบทดสอบตอนที่ 2 เป็นคำถามที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับ ชนิดของคำ ลักษณะและชนิดของประโยค คำประสม ลักษณะการเรียงคำวิเศษณ์ ชนิด และหน้าที่ของวลี และการลำดับความในประโยค

การอภิปรายผลการวิจัย

ผลของการวิจัยนี้ มีข้อสังเกตดังนี้

1. นิสิตศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 มีความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทยไม่ค่อนัก คะแนนเฉลี่ยรวมอยู่ในระดับปานกลาง คือเท่ากับ 39.80 จากคะแนนเต็ม 70 คะแนน จึงควรที่จะปรับปรุงการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายให้มีประสิทธิภาพมากกว่านี้ แต่ผลการวิจัยในข้อนี้แตกต่างกับผลการวิจัยของสำนักทดสอบ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ กล่าวคือ สำนักทดสอบได้วิจัยหาคะแนนเฉลี่ยของคะแนนสอบไล่วิชา หลักภาษาและการใช้ภาษาของนักเรียนชั้น ม.ศ. 5 แผนกศิลปะ และแผนกวิทยาศาสตร์ทั่วประเทศ ปีการศึกษา 2516 พบว่า คะแนนเฉลี่ยวิชาหลักภาษาและการใช้ภาษา เท่ากับ

44.86¹ จากคะแนนเต็ม 70 คะแนน ซึ่งเมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่วางไว้ในบทที่ 3 จะเห็นว่าอยู่ในเกณฑ์ดี การที่คะแนนเฉลี่ยจากการวิจัยของผู้วิจัย และคะแนนเฉลี่ยจากการวิจัยของสำนักทดสอบ แตกต่างกันอย่างนี้ คงจะเป็นเพราะว่าคะแนนของการสอบชั้น ม.ศ. 5 นั้น รวมคะแนนหลักภาษาและการใช้ภาษา (เรียงความ ข้อความ จดหมาย และความเข้าใจ (การอ่าน)) เข้าด้วยกัน

2. คะแนนเฉลี่ยของความรู้หลักภาษาไทยด้านการเขียน การใช้คำและสำนวน เท่ากับ 19.60 ส่วนด้านการลำดับคำและลำดับความ เท่ากับ 20.18 จากคะแนนเต็ม 35 คะแนน จะเห็นว่าคะแนนเฉลี่ยด้านการลำดับคำและลำดับความสูงกว่าด้านการเขียน การใช้คำและสำนวน ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า ระบบของภาษาไทยนั้น ด้านวากยสัมพันธ์ไม่สู้จะเป็นปัญหาแก่ผู้เรียน ซึ่งเป็นเจ้าของภาษามากนัก ด้านระบบการเขียนและการใช้ถ้อยคำ สำนวน ให้มีความหมายเป็นที่เข้าใจตรงกันคงจะมีปัญหายากมากกว่า

3. นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนกศิลปะ และแผนกวิทยาศาสตร์ มีความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทย ทั้งด้านการเขียน การใช้คำ สำนวน และด้านการลำดับคำและลำดับความแตกต่างกัน แต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ข้อนี้แสดงให้เห็นว่า นิสิตนักศึกษาที่เรียนจบชั้น ม.ศ. 5 แผนกศิลปะและแผนกวิทยาศาสตร์มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะภาษา และมีความสามารถในการที่จะนำหลักเกณฑ์ไปใช้ออยู่ในระดับเท่าเทียมกัน ฉะนั้น ปัญหาของการสอนนิสิตนักศึกษา ที่เรียนจบ ม.ศ. 5 แผนกศิลปะและแผนกวิทยาศาสตร์รวมกัน จึงไม่ได้เนื่องมาจากความรู้พื้นฐานที่เกี่ยวกับการนำหลักเกณฑ์ไปใช้ แต่คงจะเนื่องมาจากความสนใจและทัศนคติมากกว่า

4. ความรู้พื้นฐานหลักภาษาไทย ด้านการเขียน การใช้คำ สำนวน และด้านการลำดับคำและลำดับความมีความสัมพันธ์กัน แสดงให้เห็นว่าเนื้อหาของวิชาหลักภาษามีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกัน การสอนจึงควรเลือกเนื้อหาให้เป็นไปตามลำดับ และควรจะทำให้

¹ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ น.ส. จีรพันธุ์ ศิริโชค นักวิชาการสอบเอก สำนักทดสอบ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ 8 พฤศจิกายน 2517.

ผู้เรียนเห็นความเกี่ยวข้องกันของเนื้อหา นั้น ๆ อันจะมีผลนำไปสู่การใช้ภาษาที่ถูกต้อง

5. ผลการวิจัยด้านเนื้อหาที่นิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 ยังมีความรู้พื้นฐานไม่เพียงพอ สอดคล้องกับการวิจัยอื่น เช่น ด้านการเขียนให้ถูกต้องตรงกับกริยาของ สุนันทา โสรัจจ์² และสามารถ ศักดิ์เจริญ³ ซึ่งวิจัยเกี่ยวกับการเขียนตัวสะกดการันต์ ของนักเรียนชั้น ม.ศ. 3 และพบว่า นักเรียนเขียนตัวสะกดการันต์ผิดมาก สาเหตุที่เขียนผิดเนื่องมาจากหลักเกณฑ์ไม่เพียงพอ ขาดความแม่นยำทางหลักภาษา ลักษณะการเขียนผิด จะเขียนผิดด้านการประวิสรรชนีย์ การใช้วรรณยุกต์ การใช้ รร และการใช้ ใ-ใ-อ แสดงให้เห็นว่า แม้นักเรียนจะได้เรียนภาษาไทยในชั้น ม.ศ. ปลายอีก 2 ปี แต่ขอบกพร่องในการเขียนตัวสะกดการันต์ ก็ยังเป็นการเขียนผิดในลักษณะเดิม จึงควรเน้นการฝึกทักษะการเขียน โดยอาศัยหลักเกณฑ์การเขียน และการใช้พจนานุกรมให้มากกว่านี้

เนื้อหาความรู้เกี่ยวกับความหมายของคำ การใช้คำ ส่วนนี้ ให้นักเรียนตามความหมายและที่ใช้ นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ก็ยังมีขอบกพร่องอยู่มาก แสดงให้เห็นว่าในการเรียนการสอนไม่ได้มีการเน้นหรือฝึกให้รู้จักสังเกต ค้นคว้า รวบรวม ความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาคำนี้ อาจกล่าวได้ว่า การเรียนการสอนหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาชั้นไม่ได้โยงให้เกี่ยวข้องกันกับชีวิตประจำวันมากนัก ครูไม่ได้เน้นประโยชน์ที่จะนำไปใช้ แม้หลักสูตรชั้น ม.ศ. ปลายจะกำหนดจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนหลักภาษาไทยไปในแนวที่ให้สัมพันธ์กับการใช้ภาษา แต่ผลการเรียนการสอนไม่ได้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายดังกล่าวเท่าที่ควร

เนื้อหาด้านการลำดับคำและลำดับความ นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีขอบกพร่องตรงกับกริยาอื่น คือตรงกับกริยาของ ประเทือง คล้ายสุบรรณ⁴ ที่พบว่า เนื้อหาวิชาหลักภาษาไทยที่นักเรียนชั้น ม.ศ. 3 ตอบผิดเกิน 50 เปอร์เซ็นต์ ได้แก่ เรื่อง คำวิเศษณ์ และลักษณะสำคัญของภาษาไทย การที่นักเรียนมีขอบกพร่องเกี่ยวกับด้านวากยสัมพันธ์นี้อาจเป็นเพราะครูไม่ได้แนะให้นักเรียนรู้จักสังเกตลักษณะของภาษาไทย ไม่ได้เน้นการรวบรวมและสรุปความรู้เป็นหลักเกณฑ์ จึงทำให้นักเรียนไม่เข้าใจแบบสร้างของภาษาไทย ไม่

² สุนันทา โสรัจจ์, เรื่องเดิม.

³ สามารถ ศักดิ์เจริญ, เรื่องเดิม.

⁴ ประเทือง คล้ายสุบรรณ, เรื่องเดิม.

สามารถจะอธิบายลักษณะของภาษาไทยได้ ซึ่งจะมีผลต่อการใช้ภาษา (ทั้งการเขียนและการพูด) เพราะความเข้าใจแบบสร้างของภาษา เช่น วลี และประโยค จะช่วยให้รู้จักเรียงเรียงประโยค เรียงลำดับข้อความได้ชัดเจน และกระทัดรัด

ข้อเสนอแนะ

จากการค้นพบและการอภิปรายดังกล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยขอเสนอแนะเกี่ยวกับการเรียนการสอนหลักภาษาไทย ทั้งนี้ เพื่อให้การเรียนการสอนหลักภาษาไทยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และเพื่อให้ต่อเนื่องกัน ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับอุดมศึกษา

ข้อเสนอแนะต่อผู้สอน

ก. ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

การสอนหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น สิ่งที่ต้องคำนึงถึงประการแรก ก็คือวัตถุประสงค์ของวิชานี้ ครูผู้สอนควรจะทำความเข้าใจเสียก่อนว่า วัตถุประสงค์โดยทั่วไปของวิชานี้คืออะไร เพราะการไม่ทราบหรือไม่ได้ตั้งวัตถุประสงค์ที่แน่นอนไว้ จะทำให้การเรียนการสอนวิชานี้เกิดความสับสน อันจะทำให้เกิดผลที่ไม่ดีตามมา นั่นคือ ความรู้สึกและความคิด (ของทั้งผู้สอนและผู้เรียน) ที่ว่า วิชาหลักภาษาไทย เป็นวิชาที่น่าเบื่อหน่ายและไร้ประโยชน์

วัตถุประสงค์โดยทั่วไปของวิชาหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนี้มีอยู่ 2 ประการ คือ

1. เพื่อให้เป็นประโยชน์ในการใช้ภาษา คือ ฟัง พูด เขียน และ อ่าน

(ซึ่งรวมวรรณคดีไว้ด้วย)

2. เพื่อให้รู้และเข้าใจลักษณะระเบียบของภาษาไทยพอที่จะอธิบายลักษณะที่

สำคัญได้

วัตถุประสงค์ทั้งสองข้อข้างต้น เป็นการกล่าวอย่างกว้าง ๆ เป็นวัตถุประสงค์รวม ยังไม่ใช้วัตถุประสงค์เฉพาะ การตั้งวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนวิชาหลักภาษาไทยไว้ อย่างกว้าง ๆ นั้น ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้การเรียนการสอนวิชานี้ดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ ครูผู้สอนจำเป็นจะต้องตั้งวัตถุประสงค์ที่แน่นอนของบทเรียนแต่ละบทด้วย

การตั้งวัตถุประสงค์เฉพาะของบทเรียนแต่ละบท เป็นการกำหนดจุดหมายที่แน่นอนไว้ว่า ต้องการจะให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้สิ่งใด และมีความสามารถที่จะทำอะไรได้บ้าง การตั้งวัตถุประสงค์เฉพาะของบทเรียนนั้น หากครูผู้สอนใช้คำที่มีความหมายกว้าง เช่น ให้เห็น "คุณค่า" ของ... ให้ "เข้าใจ" ... ให้ "มีความรู้" ใน... ก็จะทำให้วัตถุประสงค์นั้นคลุมเครือไม่ชัดเจน วัตถุประสงค์โดยมาก ครูจึงควรใช้คำที่มีความหมายแคบ คำนั้นควรเป็นคำกริยาที่แสดงออกเป็นการกระทำได้ และการกระทำนั้นสามารถสังเกตและวัดได้ วัตถุประสงค์ที่ชี้เฉพาะเจาะจงลงไปสามารถแสดงออกเป็นการกระทำได้ สังเกตเห็นได้ และ วัดได้นี้ เรียกว่า "วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม"⁵

การตั้งวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมในการสอนหลักภาษาไทยมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการเรียนการสอนหลักภาษาไทยในชั้นนี้มุ่งประโยชน์ในการใช้ภาษา เมื่อได้กำหนดจุดหมายออกเป็นการกระทำไว้แล้ว การสอนเพื่อการนำไปใช้ก็จะบรรลุได้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างการตั้งวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมในการสอนหลักภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังตารางที่ 5

⁵ฐะปะนีย์ นาครทรรพ, "วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมในการสอนภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษา," เอกสารประกอบการเรียนวิชาพฤติกรรมกรรมการเรียนการสอนภาษาไทย, 2517, (กรุงเทพฯ), หน้า 1.

ตารางที่ 5 ตัวอย่างการตั้งวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมในการสอนหลักภาษาไทย
ในระดับ ม.ศ. ปลาย

บทเรียน	วัตถุประสงค์ทั่วไป	วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
1. การสร้างคำขึ้นใช้ ในภาษาไทย	ให้มีความรู้ความเข้าใจ เกี่ยวกับการประสมคำ วิธีสมาส และสนธิ	1. เมื่อกำหนดคำให้จำนวนหนึ่ง นักเรียนจะสามารถชี้ได้ว่า คำใดเป็นคำประสม คำสมาส และคำสนธิ โดยที่สามารถอธิบาย หลักเกณฑ์ในการวินิจฉัยได้อย่าง ถูกต้อง 2. ให้สามารถยกตัวอย่างคำประสม คำสมาส และคำสนธิ อย่างละ 10 คำได้ถูกต้อง 3. ให้สามารถบอกได้ว่าคำสมาสและ คำสนธิที่กำหนดให้นั้น สร้างขึ้น มาจากคำใดบ้าง 4. ให้สามารถสร้างคำที่กำหนดให้ ด้วยวิธีสมาสและสนธิ และสามารถ เขียนคำที่สร้างขึ้นใหม่นั้นได้อย่าง ถูกต้องตามหลักการเขียน 5. ให้แบ่งกลุ่มรวบรวมคำประสม ประเภทต่าง ๆ และคำสมาส สนธิ ที่มีใช้ในภาษาไทย

ตารางที่ 5 (ต่อ)

บทเรียน	วัตถุประสงค์ทั่วไป	วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
<p>2. ชนิดของคำ ตามตำรา วจีวิภาค</p>	<p>ให้มีความรู้เกี่ยวกับชนิดและ หน้าที่ของคำ ตามตำรา วจีวิภาค</p>	<p>1. ให้สามารถอธิบายและยกตัว อย่างได้ว่า การเรียงคำให้เป็น ประโยคในภาษาไทยนั้น ไม่มี การเปลี่ยนแปลงรูปคำตามเพศ พจน์ และ กาล</p> <p>2. เมื่อกำหนดประโยคให้หลาย ๆ ประโยค และประโยคเหล่านั้น ยังเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากขาดคำใดคำหนึ่งไป นักเรียนจะสามารถหาคำมาเติม ประโยคเหล่านั้นให้ได้ใจความ สมบูรณ์ พร้อมทั้งบอกได้อย่าง ถูกต้องว่า คำที่เติมนั้นจัดเป็น คำชนิดใด</p> <p>3. ให้สามารถแต่งประโยคหลาย ๆ ประโยค โดยมีคำที่กำหนดให้อยู่ ในประโยคเหล่านั้น และสามารถ บอกได้อย่างถูกต้องว่า คำที่ กำหนดให้แต่ละคำในแต่ละ ประโยคจัดเป็นคำชนิดใดและ ทำหน้าที่อะไรในประโยค</p>

บทเรียน	วัตถุประสงค์ทั่วไป	วัตถุประสงค์ เชิงพฤติกรรม
3. ความหมายของคำ	ให้มีความรู้ความเข้าใจ เรื่องความหมายของคำ	<ol style="list-style-type: none"> 4. ให้สามารถบอกได้อย่างถูกต้องว่า ในบรรดาคำตัวอย่างประโยคที่ยกมาใหนั้น มีข้อใดที่มีการเรียงคำวิเศษณ์ต่างกับประโยคอื่น 5. ให้สามารถบอกได้อย่างถูกต้องว่า คำสรรพนามที่ขีดเส้นใต้ในแต่ละประโยค ทำหน้าที่อะไรในประโยค
		เวลา
		<ol style="list-style-type: none"> 1. เมื่อกำหนดคำให้นักเรียนสามารถบอกคำที่มีความหมายตรงกันข้ามได้ 2. เมื่อกำหนดคำให้นักเรียนสามารถดูหาคำที่มีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันได้ 3. นักเรียนสามารถเลือกคำจากกลุ่มคำที่กำหนดให้มาเติมลงในช่องว่างในประโยคได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับข้อความ 4. ให้แบ่งกลุ่มรวบรวมคำที่มีความหมายหลายอย่าง พร้อมทั้งยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำนั้น ๆ ในแต่ละความหมาย 5. ให้สามารถยกตัวอย่างคำที่มีทั้งความหมายตรงและความหมายแฝง และยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำนั้นในความหมายตรงและความหมายแฝงได้
		เวลา

เมื่อทราบวัตถุประสงค์โดยทั่วไปของวิชานี้ และไต่ถามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของบทเรียนแต่ละบทแล้ว สิ่งที่คุณสอนจะต้องคำนึงถึงต่อไป ก็คือ เนื้อหา และวิธีการสอน

ในกรณีเนื้อหานั้น หากพิจารณารายการสอนหลักภาษาในหลักสูตรชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญ พ.ศ. 2503 แล้ว จะเห็นว่านักเรียนในระดับนี้จะต้อง เรียนสิ่งที่ เป็นสาระสำคัญของหลักภาษาไทยแทบทั้งหมด ผู้สอนจึงจำเป็นต้องเลือกเนื้อหาและจัดสัดส่วนของเนื้อหาให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนที่ตนสอน กล่าวคือ ผู้สอนจะต้องรู้ว่า เรื่องใดที่นักเรียนที่ตนสอนยังมีความรู้หรือความเข้าใจไม่เพียงพอ จะต้องทบทวน ต้องฝึกเพิ่มเติม และจะต้องรู้ว่า เนื้อหาใดมีจุดเน้นตรงไหนและควรจะสอนให้กว้างขวางเพียงใด แต่ไม่ว่าจะเป็นเนื้อหา เรื่องใดก็ตาม จะต้องมุ่งไปสู่วัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ไต่ถามไว้สำหรับบทเรียนนั้น ๆ เสมอ

เนื้อหาหรือสาระสำคัญของวิชาหลักภาษาไทยนี้ ผู้วิจัยขอประมวลหัวข้อที่สำคัญไว้ เพื่อให้พิจารณา ดังนี้

1. ความเข้าใจเรื่องภาษา ภาษาพูด - เสียง
ภาษาเขียน - ตัวอักษร

2. ระบบเสียงในภาษาไทย

2.1 เสียงสระ - สระแท้ (หรือสระเดี่ยว)
- สระประสม

2.2 เสียงพยัญชนะ

2.3 เสียงวรรณยุกต์

3. ตัวอักษร (แทนเสียง) ในภาษาไทย*

3.1 รูปสระ

3.2 รูปพยัญชนะ - การแบ่งหมู่พยัญชนะ

3.3 รูปวรรณยุกต์

* อารวมไว้ในหัวข้อหลักการ เขียนและการอ่าน

4. ระบบคำในภาษาไทย

4.1 โครงสร้างของคำ - เสียง

- ความหมาย

4.2 ลักษณะของคำพื้นฐาน (คำไทยที่มีมาแต่เดิม) ในภาษาไทย เช่น

- ส่วนมากเป็นคำพยางค์เดียว
- คำแต่ละคำมีความหมาย และเป็นคำสำเร็จรูป ใช้เข้าประโยคได้ทันที โดยไม่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ
- เมื่อจะแสดง เพศ พจน์ กาล ไม่มีการประกอบรูปคำใหม่ แต่มีวิธีการอย่างอื่น เช่น ใช้คำอื่นมาเรียงข้างหน้าหรือข้างหลังคำนั้น หรือใช้คำซ้ำ เป็นต้น
- การเรียงลำดับคำมีความสำคัญ เมื่อนำคำมาเรียงเข้ารูปประโยคแล้ว จะทำให้รู้ความหมาย หน้าที่ และชนิดของคำนั้น ๆ
- คำบางคำมีหลายความหมาย จะรู้ความหมายได้จากบริบท

๖๑

4.3 การสร้างคำใหม่ขึ้นใช้

- การประสมคำ
- การซ้อนคำ
- การซ้ำคำ

4.4 คำเกิดใหม่ เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางภาษาบางประการ

5. ระบบการเรียงลำดับคำ (ประโยค)

5.1 ประโยค - โครงสร้าง (องค์ประกอบ)

- ชนิด
- หน้าที่
- ลักษณะของประโยคแบบต่าง ๆ เช่น บอกเล่า ปฏิเสธ คำสั่ง ๖๑

5.2 วลี - โครงสร้าง (องค์ประกอบ)

- ชนิด
- หน้าที่

5.3 การจำแนกคำ - ลำดับของคำในประโยคบอกให้รู้หน้าที่ และชนิดของคำ

- นาม
- กริยา
- บุพบท ฯลฯ

6. การใช้คำในภาษาไทย

6.1 มีระดับของคำ - คำภาษามาตรฐาน คำกึ่งมาตรฐาน
- คำภาษาพูด ภาษาเขียน
- คำภาษาราชการ ภาษาปาก

6.2 มีการใช้คำให้เหมาะสมแก่ฐานะของบุคคล - คำราชาศัพท์
- คำสุภาพ

6.3 มีคำลักษณนาม ใช้ตามหลังคำขยายบอกจำนวนนับ หรือชี้เฉพาะคำนั้น ๆ

6.4 มีคำพ้องรูปพ้องเสียง

6.5 มีการเน้นเสียง (Stress) - เน้นในคำ

- เน้นในประโยค

6.6 มีการใช้คำซ้ำ ส่วนวนที่มีเสียงสัมผัสคล้องจองกัน

6.7 มีการใช้คำอุปมาอุปไมย คำพังเพย ภาษิต

6.8 มีศิลปะของการใช้คำอย่างประณีต โดยแต่งเป็นคำประพันธ์ชนิดต่าง ๆ

ทำให้มี - คำเป็น คำตาย

- คำครุ คำลหุ

7. อิทธิพลของภาษาต่างประเทศต่อภาษาไทย

- 7.1 คำยืมคำ - มีคำ ภาษาบาลี สันสกฤต
 - มีคำ ภาษา เขมร
 - มีคำ ภาษา ขวา มลายู
 - มีคำ ภาษา ฝรั่งเศส (อังกฤษ, โปรตุเกส, ฝรั่งเศส ฯลฯ)
- 7.2 คำวิธีการสร้างคำ - วิธีการ สมาน สันธิ
 - วิธีการ เติมอุปสรรค ปัจจัย
 - วิธีการ แผลง
- 7.3 คำอื่น ๆ - แบบสร้างของภาษา เช่น ส่วนวน
 - ความหมาย

8. หลักการเขียนและการอ่าน

8.1 รูปสระ

- 8.2 รูปพยัญชนะ - พยัญชนะ เดี่ยว
 - พยัญชนะ คู่
 - พยัญชนะ ตัวสะกด
 - พยัญชนะ การันต์

8.3 รูปวรรณยุกต์

- 8.4 เครื่องหมายต่าง ๆ - เครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหาวิชาหลักภาษาไทยดังกล่าวแต่ละหัวข้อ มีรายละเอียดอีกมาก ครูผู้สอนจะต้องศึกษา ค้นคว้า รวบรวม และปรับปรุงให้มีลักษณะที่น่าสนใจและทันสมัย ทั้งนี้เพราะเนื้อหาที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับชีวิตประจำวันของผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นคุณค่าหรือประโยชน์ที่จะได้รับ การยกตัวอย่าง ข้อความ ประโยค หรือ ถ้อยคำ ที่ผู้เรียนพบเห็น ได้ยิน ได้ฟังอยู่เสมอ จะทำให้ผู้เรียนสนใจมากกว่าการยกตัวอย่างที่ทันสมัย หรือที่ผู้เรียนไม่เคยได้ยินหรือไม่เคยใช่เลย

ความรู้เกี่ยวกับวิชาภาษาศาสตร์จะช่วยให้เข้าใจลักษณะของภาษาไทยโคคชั่น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการสอนหลักภาษาอย่างมาก ครูผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจึงควรจะมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะภาษาไทยตามหลักภาษาศาสตร์ด้วย เพราะหากครูผู้สอนที่เป็นจริงเกี่ยวกับภาษาของเราแล้ว ก็จะสามารถเลือกเนื้อหาที่จะสอนได้ว่า เนื้อหาใดสำคัญมาก เนื้อหาใดสำคัญน้อย ควรเน้นหรือไม่ควรเน้น สิ่งที่ไม่สำคัญอาจจะไม่สอนเลยก็ได้ เช่น เรื่อง มาลา วาจก การก แต่เรื่องระดับของภาษาควรจะต้องชี้ให้นักเรียนสนใจสังเกต และใช้ให้ถูกต้อง เป็นต้น นอกจากนั้น ความรู้เกี่ยวกับภาษาศาสตร์สามารถช่วยในการอธิบายเนื้อหาบางอย่างที่นักเรียนเข้าใจสับสน หรือไม่เข้าใจ ให้เข้าใจถูกต้อง และให้เข้าใจง่ายขึ้น

หากครูผู้สอนสามารถเลือกเนื้อหาและจัดอันดับเนื้อหาได้เหมาะสมกับวัย ประสบการณ์ และความจำเป็นที่นักเรียนจะต้องนำไปใช้แล้ว ก็จะขจัดปัญหาที่ว่าวิชาหลักภาษาไทยเป็นวิชาที่น่าเบื่อหน่ายและไม่มีประโยชน์ ได้

กานวิธีสอน

การสอนหลักภาษานั้น กลวิธีการสอน (รวมทั้งการวัดผล) นับว่าเป็นสิ่งสำคัญไม่น้อยกว่าวัตถุประสงค์และเนื้อหา เพราะว่าการสอนหลักภาษาไทยนั้น ไม่ใช่การสอนสิ่งใหม่ที่ผู้เรียนไม่เคยรู้มาก่อน แต่เป็นการสอนสิ่งที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้ว โดยเฉพาอย่างยิ่งในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักเรียนโคเรียนเกี่ยวกับหลักภาษาไทยมาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแล้ว หากการสอนเป็นไปในรูปการอธิบายหลักเกณฑ์ และให้นักเรียนท่องจำหลักเกณฑ์เท่านั้น การสอนก็ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์แต่อย่างใด วิธีการสอนหลักภาษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจึงควรเป็นไปในแนวที่อาศัยความรู้เดิม คือ ฝึกการนำหลักเกณฑ์ที่รู้อยู่มาไปใช้ให้ถูกต้อง (เน้น เรื่องการใช้ให้ถูกต้องในการ อ่าน เขียน ฟัง พูด ให้มากที่สุด) สอนให้รู้จักสังเกต วิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ชี้ให้เห็นลักษณะที่น่าสนใจ ซึ่งจะ เป็นสิ่งจูงใจให้นักเรียนสนใจศึกษา ค้นคว้า รวบรวมความรู้เกี่ยวกับภาษา จัดกิจกรรมที่จะ ช่วยเสริมความรู้ ตามความสนใจของนักเรียน และให้ความรู้ใหม่เท่าที่จำเป็น

อาจกล่าวได้ว่า วิธีสอนหลักภาษาไทยในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนั้น ผู้สอนควรจะใช้วิธีการ ดังนี้

1. เน้น เน้นหลักเกณฑ์ที่จะนำไปใช้ได้ ปีการนำไปใช้
2. แนะ ให้นักเรียนเห็นประโยชน์ในการเรียนหลักภาษาไทย รู้จักสังเกตวิเคราะห์ภาษาที่ใช้อยู่ ให้อุจรรวบรวมความรู้เป็นหมวดหมู่
3. เสนอ สิ่งที่เป็นความรู้ใหม่ หรือข้อคิดเห็นที่จะนำไปสู่ข้อตกลงในการใช้ภาษา เช่น ควรหรือไม่ควรที่จะเขียนคำเช่นนั้น ใช้คำเช่นนั้น หรือใช้ประโยคเช่นนั้น เป็นต้น ตลอดจนเสนอแบบฝึกหัดและกิจกรรมให้นักเรียนทำอยู่เสมอ รวมทั้งการวัดผลการเรียนการสอน

ทั้งนี้ ผู้สอนจะต้องไม่ลืมว่าการเลือกวิธีการสอนและการวัดผลนั้น จะต้องให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์เฉพาะในการสอนแต่ละครั้งด้วย

ข. ข้อ เสนอแนะต่อผู้สอนในระดับอุดมศึกษา

ผู้สอนในระดับอุดมศึกษาควรที่จะทราบวัตถุประสงค์อย่างกว้าง ๆ ของการศึกษาภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาเสียก่อนว่า มีวัตถุประสงค์อย่างไรบ้าง แล้วจึงตั้งวัตถุประสงค์เฉพาะของแต่ละรายวิชา วัตถุประสงค์อย่างกว้าง ๆ ของการศึกษาภาษาไทยในระดับอุดมศึกษานั้น อาจกล่าวได้ว่ามี 2 ประการ คือ

1. ศึกษาเพื่อประโยชน์ในการใช้ภาษา คือมุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งการใช้ภาษาในการศึกษาวิชาการ และการใช้ภาษาในการประกอบอาชีพ
2. ศึกษาเพื่อให้เป็นนักภาษา คือมุ่งที่จะให้ผู้เรียนเป็นผู้เชี่ยวชาญทางภาษามีความรู้เกี่ยวกับภาษาไทย ตลอดจนศิลปะ วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยอย่างกว้างขวาง และลึกซึ้ง

หากพิจารณาวัตถุประสงค์ทั้ง 2 ประการนี้แล้ว จะเห็นว่าข้อแรกเป็นการศึกษาทั่วไป หรือเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่นิสิตนักศึกษาจะต้องศึกษาในชั้นปีที่ 1 หรือปีที่ 2 ส่วนข้อ 2 นั้น เป็นการศึกษาเฉพาะหรือเป็นการศึกษาในระดับปลาย

การเรียนการสอนภาษาไทยที่เกี่ยวกับหลักภาษาในระดับอุดมศึกษาในปัจจุบันนี้มีทั้งที่เป็นการศึกษาภาษาขั้นพื้นฐาน และที่เป็นการศึกษาในระดับปลาย เช่น เรียนเป็นวิชาเอก หรือ วิชาโท ดังนั้น วัตถุประสงค์เฉพาะของวิชาที่เกี่ยวกับหลักภาษาแต่ละรายวิชาจึงแตกต่างกันออกไป รายวิชาที่เป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานควรมุ่งให้เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาใหม่มากที่สุด พฤติกรรมที่คาดหวังจึงควรเป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการนำความรู้ไปใช้ทั่วไป ส่วนรายวิชาในระดับปลายนั้น เนื่องจากเป็นการศึกษาเฉพาะเรื่อง การตั้งวัตถุประสงค์จึงต้องจำกัดให้อยู่ในขอบเขตของเนื้อหา นั้น ๆ

คานเนื้อหาวิชา

วิชาที่เกี่ยวกับหลักภาษาซึ่งเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐาน ควรมีเนื้อหาส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับ การใช้ภาษา กล่าวคือเป็นเนื้อหาที่ผู้เรียนมองเห็นได้ชัดเจนว่า สามารถจะนำไปใช้ประโยชน์ได้ เช่น หลักเกณฑ์การเขียน การอ่าน ความหมายของคำ การใช้คำสำนวน ลักษณะและระเบียบของภาษาไทยบางด้าน เป็นต้น เนื้อหาเหล่านี้ผู้ศึกษาคณะเคยเรียนมาแล้วในระดับมัธยมศึกษา ดังนั้นในระดับอุดมศึกษาจึงต้องจัดเนื้อหาใหม่รายละเอียดมากขึ้น หรือบางเรื่องอาจจะขยายกว้างขวางกว่าระดับมัธยมศึกษา เช่น อาจจะแทรกความรู้เกี่ยวกับลักษณะของภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์บางเรื่อง เป็นต้น

คานวิธีสอน

วิธีการสอนวิชาที่เกี่ยวกับหลักภาษาในระดับอุดมศึกษา ควรจะให้มึลักษณะเป็นวิชาการมากกว่าในระดับมัธยมศึกษา นอกจากจะใช้วิธี เน้น แนะ เสนอ ที่ผู้วิจัยกล่าวไว้ในข้อเสนอแนะต่อครูผู้สอนในระดับมัธยมศึกษาแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะใช้วิธีการต่อไปนี้ด้วย

1. สอนโดยให้ วินิจ คือให้ ตรวจตรา พิจารณา⁶ แล้วตั้งเป็นข้อสังเกตไว้

⁶ราชบัณฑิตยสถาน, พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 (พิมพ์ครั้งที่ 11 ; พระนคร : โรงพิมพ์การศาสนา, 2513), หน้า 838.

แม้ว่าการพิจารณาตั้งข้อสังเกตจะเป็นวิธีการขั้นต้นของการศึกษาภาษา แต่ก็ยังจำเป็นอย่าง
มากในการศึกษาภาษาในระดับอุดมศึกษา การพิจารณาและสังเกต เช่น สังเกต วลี และ
ประโยค จะช่วยให้ผู้เรียนมองเห็นลักษณะที่เป็นจริงของภาษา การให้ผู้เรียนพิจารณาและ
สังเกตภาษาในลักษณะที่กว้างขวางกว่าเดิมและสรุปข้อสังเกตได้ ก็จะทำให้ผู้เรียนมีความรู้
มากขึ้น เช่น ให้พิจารณาแบบสร้างของประโยค 3 ประโยค คือ ใครใช้ให้ไป ใครไป
ให้ใช้ ใครให้ใช้ไป ว่ามีวิธีเรียงคำสลับที่กันอย่างไร ความหมายแตกต่างกันอย่างไร และ
ให้หาวิธีเรียงคำแบบอื่น ๆ ว่ามีได้อีกกี่แบบ แต่ละแบบความหมายแตกต่างกันหรือไม่ หรือ
ให้พิจารณาคำที่เรียงกันอยู่ 4 คำ ถ้าดูเป็น ๆ จะเป็นกลุ่มคำ 4 คำซึ่งมีเสียงสัมผัส
คล้องจองกัน แต่ถ้าพิจารณาให้ถี่แล้ว จะเป็นประโยคสองประโยค เช่น แครมลมตก
ต้นรายปลายคี่ เป็นต้น

2. สอนโดยให้ วิเคราะห์ คือให้ แยกแยะ แจกแจงออกเป็นส่วน ๆ⁷
การศึกษานานี้ สามารถใช้วิธีวิเคราะห์ได้ เพราะภาษามีโครงสร้าง มีองค์ประกอบ
ดังนั้น การศึกษาค้นโครงสร้างของภาษา ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างทางเสียง หรือโครง
สร้างทางไวยากรณ์ การใช้วิธีวิเคราะห์จะช่วยให้เข้าใจระบบของภาษาได้ดี เมื่อเข้าใจ
ระบบของภาษาดีแล้ว ก็จะช่วยให้สามารถใช้ภาษาได้ดีตามไปด้วย แต่การใช้วิธีวิเคราะห์
นี้จะต้องเลือกใช้ให้เหมาะกับเนื้อหา ในขั้นพื้นฐานควรจะให้วิเคราะห์บางเรื่อง เช่นองค์
ประกอบของคำ โครงสร้างของวลี และประโยค เพราะหากให้วิเคราะห์เนื้อหาทุกเรื่อง
แล้ว อาจจะทำให้ผู้เรียนเบื่อได้

3. สอนโดยให้ วิจารณ์ คือให้ใคร่ครวญและตีชม⁸ เป็นวิธีสอนที่สัมพันธ์กับ
การใช้ภาษา คือการอ่านและการเขียน ผู้เรียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับภาษา เช่น ระบบ
ของภาษา ระดับของภาษา ฯลฯ มากพอสมควรจึงจะให้ความเห็นได้ว่าดีหรือไม่ดี เหมาะ
สมหรือไม่เหมาะสมอย่างไร อาจจะให้อ่านประโยค ข้อความสั้น ๆ หรือบทความ แล้วให้

⁷ เรื่องเดียวกัน, หน้า 834.

⁸ เรื่องเดียวกัน, หน้า 835.

พิจารณาการใช้คำ ส่วนวน การลำดับความในประโยค ตลอดจนการสะกดการันต์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน แล้วให้แสดงความคิดเห็นว่า มีข้อดีข้อบกพร่องอย่างไร ควรแก้ไขอย่างไร นอกจากนี้ถ้าเป็นบทความอาจจะรวมถึงวิธีการเสนอเรื่องราวสื่อสารได้ชัดเจนหรือไม่

4. สอนโดยให้ วิจัย คือ ให้แสวงหาความรู้โดยการค้นคว้าอย่างมีระเบียบ และมีจุดมุ่งหมายแน่นอน เพื่อให้ได้มาซึ่งความจริงหรือหลักการบางอย่าง⁹ การใช้วิธีวิจัยนี้ใช้ได้ทั้งการศึกษาระดับพื้นฐานและการศึกษาในระดับปลาย การศึกษาในระดับพื้นฐานนั้น ควรจะเป็นการวิจัยอย่างง่าย ๆ ไม่ซับซ้อนนัก เช่น เนื้อหาที่เกี่ยวกับ คำซ้ำ คำซ้อน คำพ้องความหมาย คำที่มีความหมายเหมือนกัน ฯลฯ อาจจะให้รวบรวมตัวอย่างแล้วจัดประเภทเป็นหมวดหมู่ เขียนเป็นรายงาน เป็นต้น ส่วนในระดับปลายนั้น ควรเน้นเรื่องวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การอ้างอิง และการนำเสนอ ให้น่าเชื่อถือมากขึ้น

วิธีการสอนดังกล่าวนี้เป็นการกล่าวอย่างกว้าง ๆ ผู้สอนจะต้องนำไปพิจารณาเลือกใช้ให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ เนื้อหาและระดับของผู้เรียน

อนึ่ง ผู้วิจัยเห็นว่า การสอนโดยวิธีดังกล่าวจะช่วยให้ผู้เรียนมีทัศนคติต่อหลักภาษาไทยดีขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่จบชั้น ม.ศ. 5 แผนกวิทยาศาสตร์ เพราะเป็นวิธีสอนตามแนววิธีวิทยาศาสตร์ ผู้เรียนย่อมจะสนใจและเห็นประโยชน์ที่จะนำไปใช้

ขอเสนอแนะต่อสถาบันที่เกี่ยวข้อง

ก. ข้อเสนอแนะต่อกระทรวงศึกษาธิการ

1. ควรส่งเสริมให้มีการอบรมครูสอนหลักภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษา-

⁹ ธีรนาถ สุนทรสัมะ, หลักและวิธีทำวิทยานิพนธ์ รายงานประจำภาคและเอกสารวิจัย (พระนคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2515), หน้า 3.

ตอนปลาย เกี่ยวกับการตั้งวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมในการสอนหลักภาษาไทย เพื่อให้ครูได้แนวคิดและนำไปปฏิบัติได้

2. ควรจะได้มีการปรับปรุงเนื้อหาวิชาหลักภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้ทันสมัยขึ้น โดยการจัดทำประมวลการสอนเสียใหม่

3. ส่งเสริมให้มีการผลิตตำราหรือหนังสือที่เป็นความรู้เกี่ยวกับหลักภาษาไทยแนวใหม่ เช่น ความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยตามแนวภาษาศาสตร์ที่ได้มีผู้ค้นคว้าวิจัยขึ้น ทั้งนี้เพื่อความก้าวหน้าทางวิชาการของครู

4. ผลิตหรือส่งเสริมให้มีการผลิตคู่มือครู และหนังสือประกอบการเรียนวิชาหลักภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพให้มากขึ้น

ข. ข้อเสนอแนะต่อสถาบันอุดมศึกษา

1. คณะที่จัดให้มีการศึกษาวิชาภาษาไทย ควรจะได้กำหนดวัตถุประสงค์อย่างกว้าง ๆ ของการศึกษาวินิจฉัยภาษาไทยไว้ในหลักสูตร เพื่อให้เป็นที่เข้าใจตรงกันระหว่างผู้สอนว่า วิทยวิชาใดมุ่งไปในวัตถุประสงค์ด้านใด และถ้าทำได้ควรจะได้กำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะ ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมของรายวิชาแต่ละรายวิชาไว้ด้วย

2. การจัดทำหลักสูตรและจัดรายวิชา ควรจะได้พิจารณาหลักสูตรในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรมีการวิจัยความรู้พื้นฐานภาษาไทยของนิสิตนักศึกษาปีที่ 1 ด้านอื่น เช่น ด้านการเขียนเรียงความ ด้านการอ่าน ด้านวรรณคดี เป็นต้น

2. ควรจะศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างสัมฤทธิผลในการเรียนภาษาไทยในชั้นปีที่ 1 กับคะแนนภาษาไทยในชั้น ม.ศ. 5

3. ควรจะมีการวิจัยเกี่ยวกับการทดลองสอนหลักภาษาไทยด้วยวิธีต่าง ๆ เพื่อเปรียบเทียบผลการสอนว่า วิธีใดจะได้ผลมากกว่ากัน

4. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความรู้ด้านวากยสัมพันธ์กับการเขียนเรียงความของนักเรียนในระดับต่าง ๆ